

Maragall no ho sap, no ho pot entendre que aquesta vida no sia res més que una ruta, que un camí vers la mort...
Per això es pregunta sorprès:

O és que aquest «fè etern» és ja la mort?

però torna preguntar-se tot seguit.

*Mes llavors, la vida que seria
fora només l'ombra del temps que passa,
i la il·lusió del lluny i de l'aprop,
i el compte de lo molt, i el poc i el massa:
enganyador, perquè ja tot ho és tot?*

Es a dir, seria una il·lusió, un engany, una mentida? No hi hauria en ella, en la vida, res d'absolutament
vertader, res digne de tenir-se en consideració perquè tot, tot, no fóra altra cosa que una vana aspiració nostra?

Prou sabem—gosariem apuntar a manera de parèntesi—que, dissortadament, la concepció que ens havem format
moltes vegades del món i de la vida, dista molt d'acostar-se a la realitat... Quantes desil·lusions no ha tingut el cor
de l'home? Quina diferència entre el dolç somniar de la nostra joventesa amb la moltes vegades dolorosa realitat
de l'edat madura!

Maragall no ho ignora pas que la vida no omplena tots els buits que hi ha en el nostre cor... Però que hi fa?
Malgrat tot, ella continua semblant-li bella; per això exclama:

*Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tant divers, tant extens, tant temporal,
aquesta terra, amb tot el que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor; i no podria
ésser també una pàtria celestial?*

Aspiració ben atrevida per un home d'una fè com la de Maragall. Per això s'excusa dient:

*Home sò i és humana ma mesura
per tot quan puja creure i esperar,
si ma fè i ma esperança aquí s'atura,
m'en fareu una culpa més enllà?*

I aquest *més enllà* li inspira aquests dos versos, revel·ladors del seu gran desig de possessió de la naturalesa...
Maragall no en té prou de la terra, necessita abraçar tot el cosmos:

*Més enllà veig el cel i les estrelles
i encara allí voldria ésser hi hom...*

I no aspira res més que aquesta contemplació, que aquesta adoració del món i de la vida:

*si heu fet les coses a mos ulls tant belles,
si heu fet mos ulls i mos sentils per elles,
perquè oclueu'ls cercant un altre còm?*

I, com sempre, aquest seu arrelament al món, al exclamar:

Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!

Maragall, bon creient sempre, no dubta que hi ha una *Pàtria* amb la qual cap més pot comparar-se. Per això diu:

Ja ho sé que sou, Senyor; però on sou, qui ho sap?

Però a Déu, i a n'aquesta altra *Pàtria* s'els figura aquí, a n'aquest mateix món nostre, com posseït d'un innegable
panteïsmo. Maragall veia tant bella la naturalesa tan digna de viure-la la vida, que no vacil·là fins i tot a dirinitzar-les:

*Tot el que veig se vos assembla en mí...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.*

Però per fi, triomfa la fè, la religiositat del poeta:

*I quan vingi aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-m'en, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra fè immensa.
Sia'm la mort una major naixença!*

I que és la mort sinó una *major naixença* per tots els homes com el nostre altíssim poeta?

RAMON PLA I CORAL